

*Jak tenká je hranice
mezi láskou a nenávistí?*

KATHERINE

Série Rodina Blakemoreových

KINGA LITKOWIEC

K

KATHERINE

Copyright © 2023 by Kinga Litkowiec

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jarmila Horáková, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7046-5 (pdf)

KINGA
LITKOWIEC

KATHERINE

Série Rodina Blakemoreových

3. DÍL

přeložila Jarmila Horáková

Pro všechny silné ženy

KAPITOLA PRVNÍ

KATHERINE

Nečinnost jsem nesnášela. Nejlépe jsem se cítila, když se něco dělo. Přestože jsem si nemohla stěžovat na nedostatek zážitků, které nám zajišťoval otec, sama jsem toho moc nedělala. Právě proto jsem se rozhodla, že se pokusím spojit s Kilianem Danielsem.

Před měsícem jsem s ním mluvila poprvé. Krátce po svatbě Maddy a Vincenta a poté, co zmizeli bůhví kam. Od té doby jsem se toho moc nedozvěděla, ale měla jsem pocit, že jsem pravdě čím dál blíží. Ten chlap působil tajemně, což mě svým způsobem zaujalo.

Dala jsem si s ním další schůzku. Tentokrát jsem o tom bratrům nic neřekla. Už nejsem dítě, takže jejich chuť do všeho se plést mě čím dál víc rozčiluje. Vzpomněla jsem si na Mad a její slova, že o mě mají strach. Při té vzpomínce jsem se sama pro sebe usmála.

Netvrdím, že jsem jim úplně lhostejná, ale že by měli obavy, to mým bratrům není moc podobné. Právě proto jsem raději jednala na vlastní pěst. Co by se mi mohlo stát? S Danielsem jsem se scházela jen na veřejných místech a on sám nevypadal nijak hroživě. Trochu mi připomínal Jacoba, ačkoliv v sobě měl něco, co jsem u nikoho z naší rodiny neviděla, ale co jsem jasně

vnímala u Cartera – přílišnou sebejistotu, aroganci a přesvědčení o vlastní úžasnosti. To mě dráždilo nejvíc, ale co by člověk neudělal pro dobro věci.

Usedla jsem ke stolu v restauraci, jejíž adresu Kilian uvedl. Nečekala jsem tak okázalý, elegantní interiér. Místa, kde jsme se scházeli, jsem obvykle určovala já a žádné z nich nebylo tak nóbl jako to, kde jsem se právě ocitla. Bylo mi jasné, že to je naposled, kdy jsem mu nechala volnou ruku.

Přišel o chvíli později. Posadil se naproti mně a lehce se pousmál.

„Oslnivá jako vždycky,“ řekl líně. „Doufám, že se ti líbí podnik, který jsem vybral.“

„Ani trochu,“ odfrkla jsem. „Nenávidím sešněrovanou atmosféru.“

Zasmál se, pak trochu sklonil hlavu a podíval se na mě zespodu.

„Tebe jen tak něco neuspokojí.“

„Nevzpomínám si, že bych od tebe něco takového čekala.“

Otevřel pusu, aby něco řekl, ale vtom se vedle nás objevil číšník a podal nám jídelní lístek. Když odešel, Kilian pokračoval v rozhovoru.

„Rád ženy uspokojuju.“

Kdybych mu měla dávat body za to, kdy mě příjemně překvapil nebo mi zaimponoval, byl by hodně v mínusu.

„Ach, to je překvapení,“ utrousila jsem s předstíraným zájmem.

Zase se zasmál.

„No, dobře, Katherine. Přejdeme k podrobnostem. Proč ses se mnou chtěla vidět? Po našem posledním setkání jsem byl přesvědčený, že další se jen tak konat nebude.“

Ach tak... Naše poslední setkání, na němž jen tak tak nepřišel o koule.

„Pokud se ještě jednou o něco pokusíš, skončíš jako tvůj bratr,“ řekla jsem vážně a přeměřovala si ho očima.

Narovnal záda. V obličejí měl zmatený výraz, ten však rychle vystřídala profesionální maska, která nevyjadřovala žádné pocity.

„Nejsem debil, zlato. Víím, proč tě najednou tak zajímám. Doteď jsem doufal, že se aspoň pobavím, ale když to vidíš takhle...“, naklonil se a pronikavě se na mě zadíval. „Řekni, co chceš, nebo se tvůj otec dozví, že kuješ pikle za jeho zády. A z toho, co víím, tvoje pozice už visí na vlásku i tak.“

Usmála jsem se. No vida, pane Danielsi, první meta dobytá. Lepší pozdě než nikdy.

„To vydírání by se ti mohlo podařit, nebýt toho, že před měsícem jsi nám sám pomohl oklamat mého otce. Nejednal jsi tím proti své rodině?“

Kousl se do dolního rtu a chvíli se na mě tiše díval.

„Vypadá to, že jsme oba v situaci na hovno.“

„Záleží, jak se na to budeš dívat. Když kolem sebe nemusíme chodit po špičkách, tak co takhle si promluvit na rovinu?“

„Co chceš vědět?“

Podle jeho výrazu jsem usoudila, že už je opravdu připravený na rozhovor.

„Co můj otec tají?“

„Určitě spoustu věcí, ale jestli si myslíš, že o něčem víím, tak ztrácíš čas.“

„A tvůj otec? Oba dobře vííme, že něco není v pořádku. Ani já, ani žádný z mých bratrů nejsme zasvěceni do všech plánů. Ty určitě taky ne.“

„Zahrajeme si na otázku za otázku“, řekl a pak se pousmál.

„Přejete si objednat?“

Podívala jsem se na číšníka, který se vynořil vedle nás.

„Vino“, neváhala jsem s odpovědí. „Suché červené.“

„A dvě skleničky“, dodal Kilian. Když číšník odešel, muž se na mě podíval.

„Tak co, Katherine?“

„Co chceš vědět?“

„Máš někoho?“

Byla jsem přesvědčená, že se bude vyptávat na rodinu, mé bratry, cokoliv, co je spojené se jménem Blakemore.

„Do toho ti nic není.“

„Prostě odpověz.“

„Ne. S nikým se nescházím, a abych předešla tvou další otázce, neplánuju na tom nic měnit.“

„Proč?“

„To už je další otázka.“

„Dobře. Tak teď jsi na řadě ty.“

Zase se vedle nás objevil číšník. Nalil víno do skleniček a položil lahev na stůl. Mezitím jsem se mohla zamyslet nad svou otázkou. Přestože jsem, popravdě řečeno, měla pocit, že bych stejně tak mohla vstát a odejít. Vypadalo to, že se moji bratři spletli, když si mysleli, že ten kašpar ví víc než my. Sebevědomí jen předstíral, ale ve skutečnosti byl na druhé koleji, stejně jako my. Mohla jsem zopakovat otázku, na kterou jsem nedostala odpověď, ale došlo mi, že jsem ji špatně zformulovala.

Než jsem promluvila, lokla jsem si vína. Uživala jsem si jeho trpkou příchutí.

„Proč mému otci tak moc záleží na spojení s tvou rodinou? Nevykládej mi, že jde o kšefty.“

„Ale jo, jsou to kšefty. Tvůj otec to tak vidí.“

„A jaká je pravda?“ zeptala jsem se zvědavě.

Přimhouřil oči a pak přiložil sklenici k ústům. Ani na chvíli nepřerušil oční kontakt, ale v jeho výrazu bylo něco, co mi připadalo velmi podezřelé.

„Teď jsem na řadě já,“ zatvářil se Kilian nepřítomně. „Půjdeme ke mně?“

Zašklebila jsem se.

„Ty ses snad úplně zbláznil,“ odpověděla jsem s odporem.

„Pak tedy považuju rozhovor za skončený.“

Zvedl se, sáhl do vnitřní kapsy saka, vytáhl peněženku a pak se na mě letmo podíval.

„No tak jo!“ vyklouzlo mi bez přemýšlení.

Hned jsem svých slov litovala, ale už bylo pozdě. Kilian se usmál a podal mi ruku. Neochotně jsem ji chytla, vstala ze židle a dovolila mu, aby mě odvedl k východu. Hned před ním stála černá limuzína. Řidič nám otevřel dveře, a když jsme se ocitli uvnitř, začala jsem přemýšlet, jestli jsem neudělala největší chybu ve svém životě. Jen pistole a malý nůž mi nemohly v případě nebezpečí stačit.

„Líbí se mi tvoje odhodlání,“ ozval se Kilian a chytil mě za pramen vlasů.

Zacházet se mnou jako s placenou společnicí nebyl dobrý tah. Popadla jsem ho za ruku a vrhla se na něj.

„Nedráždi ženskou, která ti může uříznout péro až u prdele,“ zasyčela jsem.

Usmál se a pak si mě jedním pohybem přitáhl k sobě.

„Nedráždi chlapa, kterému jsi vydaná na milost.“

„Milost?“ odfrkla jsem.

„Kdyby ses víc snažila, už bys dávno věděla o všem, co s tebou souvisí. K čemu je ti tahle hra, Katherine?“ zašeptal.

„Jestli si myslíš, že tím žvaněním něčeho dosáhneš, tak jsi na velkém omylu,“ procedila jsem přes zaťaté zuby.

„Myslel jsem, že historky, které o tobě kolují, silně přehánějí. Teď vidím, že v nich je jen chabá část pravdy o tvé povaze. Líbíš se mi.“

„Změnila jsem názor. Nařid' mu, ať zastaví. Ještě chvíli strávím ve tvé společnosti, a začnu přemýšlet o sebevraždě.“

„Sebevraždou může taky být, když si neposlechněš to, co ti chci říct.“

„Risknu to,“ utrousila jsem s odporem.

„Jseš si jistá? Za chvíli budeme na místě. Budeš první, kdo uvidí dům, který jsem si koupil.“

„Koupil sis dům v New Yorku?“ přimhouřila jsem oči.

„Chci být radši na místě, až půjde do tuhého.“

„O čem to mluvíš?“

Nelíbilo se mi to. Možná blafoval, ale mohla jsem si tím být jistá?

„Můžu tě odvézt domů. Můžeme taky jet ke mně, a kdo ví, co se přihodí.“

„Tvoje marné pokusy dostat mě do postele ve mně vyvolávají dávicí reflex.“

„Jak myslíš.“

Řekl řidiči mou adresu. Nebyla jsem nijak nadšená, že toho o mně ví tolik. Využila jsem chvíli ticha a začala přemýšlet, že bratrům o té schůzce řeknu, ale při té myšlence mi v hlavě zazněl Alexův obviňující tón: „To nebylo rozumné, když jsi nikoho neupozornila, že se plánuješ vidět s Danielskem.“ V jistém smyslu jsem toho rozhodnutí litovala, ale ne natolik, abych se k tomu přiznala.

„Máš ještě poslední šanci,“ ozval se Kilian, když řidič zastavil. „Vždycky mě můžeš pozvat na drink.“

„Mám celý seznam lidí, se kterými si ho dám radši než s tebou,“ zasyčela jsem a sáhla po klíce.

Chytil mě za ruku. Podívala jsem na něho přes rameno a pohledem přeletěla po jeho sebevědomém obličejí.

„Brzy se zase uvidíme.“

„O tom pochybuju.“

„Já jsem o tom přesvědčený. Mám rád navrch, takže mi nedáváš na výběr.“

Udělala jsem obrovskou chybu, tím jsem si byla jistá. Už jsem neřekla ani slovo. Vytrhla jsem se mu a vystoupila z auta. Chtěla jsem na ten prokletý večer zapomenout, takže jsem se rozhodla, že se opiju. Jakmile jsem za sebou zavřela domovní dveře, sáhla jsem po telefonu a vytočila Averyino číslo.

„Ahoj! Děje se něco?“

„Musí se něco dít, abych ti zavolala?“

„Ne, ale když voláš tak pozdě večer...“

Podívala jsem se na hodinky a teprve v tu chvíli mi došlo, že je skoro půlnoc.

„Nedívala jsem, kolik je,“ vysvětlila jsem rychle.

„To všechno vysvětluje,“ zasmála se. „Tak proč voláš?“

„Napadlo mě, jestli bys neměla chuť se společně opít.“

„Takže se něco děje?“

„Prostě mám chuť na alkohol.“

„Promiň, Kat, ale dneska to nepůjde. Jacob a Carter šlí, chci zůstat poblíž. Navíc, než bych dojela do New Yorku, už by byl den.“

Praštila jsem se dlaní do čela. Zapomněla jsem, že jsem v posraném New Yorku.

„Děje se něco, o čem bych měla vědět?“ zeptala jsem se zvědavě.

„To nevím. Popravdě řečeno, nic nevím.“

Samozřejmě nemuselo jít o záležitost spojenou se mnou, s otcem nebo s mými sourozenci, ale něco mi říkalo, že to tak bude.

„Chápu. Hlídej je, aby si neublížili.“

Zavěsila jsem a pak jsem přistoupila k baru s plánem připravit si drink. Vypadalo to, že se budu muset opít sama.

KAPITOLA DRUHÁ

CARTER

Zíral jsem před sebe a otáčel v ruce skleničku s koňakem. Jacob nervózně pochodoval po pracovně, čas od času se mrknul na telefon. Čekal na zprávu od Richieho, ale vypadalo to, že jen tak nepřijde.

„Měl bys udělat to, co Vincent,“ utrousil jsem suše.

„Zdejchnout se a nikomu nic neříct?“

„Když to tak vidíš.“

„Nevadí mi, že odjel. Na jeho místě bych určitě udělal totéž, ale mohl nám to, sakra, říct předem.“

„Pokud si vzpomínám, tak Alexander nám vysvětlil, proč to udělal.“

„Je mi to u prdele, Cartere. Začíná jít do tuhého. Richie odjel, aby vyřídil zakázku, a nedal o sobě vědět. Katherine si hraje na dvojitou agentku a Alexander předstírá, že se nic neděje. Navíc náš jediný bratr, který něco věděl o otcových plánech, se propadl do země.“

Asi všichni jsme ve vzduchu cítili, že se situace zhoršuje. Od chvíle, kdy se dozvěděl o Vincentově zmizení, starý Blakemore šílel. Opravdu šlo do tuhého, ale nikdo s tím neodkázal nic udělat. V tu chvíli však ještě nebylo nejhorší. Richie nám řekl o další otcově podezřelé zakázce a pak zmizel. Každou další hodinu

bez zprávy od něj jsme byli čím dál přesvědčenější, že už nežije.

„Všechno v pořádku?“ připojila se k nám Avery. „Nejdřív řve-
te, a teď je tu ticho jak v hrobě.“

Jacob se na ni podíval a pohybem ruky ji přivolal k sobě. Zvědavě jsem je pozoroval. Přestože už jsem si za těch několik měsíců, které uplynuly, mohl zvyknout na to, že vidím svého kamaráda zamilovaného, nedokázal jsem to.

„Richie zmizel,“ řekl Jacob.

Sedl si do křesla a posadil si Avery na klín.

„Jak jako zmizel?“

„Dostal od otce zakázku a od té doby se neozývá.“

„Jak je to dlouho?“

„Už skoro tři dny.“

„Takže máme důvod k obavám?“

„Pokud se do rána neozve, pojedu s Carterem za otcem.“

„Myslím, že je to riskantní, Jacobe. Sám jsi říkal, že jeho kroky jsou nepředvídatelné. Nechtěla bych, aby se ti něco stalo.“

Bohužel Avery měla pravdu. Myslel jsem, že Jordan už nemůže blbnout víc než tehdy, když se Vincent oženil s Maddy. Ukázalo se, že může, a každý den to dokazoval.

„Tak si myslím,“ ozval jsem se a sledoval Avery a Jacoba, „že kdyby vás tvůj otec chtěl zlikvidovat, tak by snad nezačal zrovna od Richieho.“

„Možná ho neposlal na smrt, ale něco se mohlo zvrtnout,“ usoudil Jacob.

„Jezdit za ním domů je blbost. Všechny nás má za zrádce. Kdo ví, co si usmyslí.“

„Jde o mého bratra,“ řekl ostře Jacob.

„Vím, proto s tebou pojedu, pokud se rozhodneš tam jet, ale připomínky si neodpustím.“

Zase se podíval na mobil a v obličejí se mu rýsoval čím dál větší vztek.

„Počkáme do zítra,“ houkl.

„V tom případě dovolte, že vás tu nechám a postarám se sám o sebe. Od té doby, co tu nejsou pokojské, cítím se strašně osaměle. Jediným lékem na to je dobrý sex s jednou nebo dvěma nažhavenými kočičkami,“ přistoupil jsem ke dveřím a vzal za kliku. „Ani třemi nepohrdnu.“

„Cartere,“ utrousil Jacob a snažil se skrýt pobavení. „Nepřeháněj to. Budu tě potřebovat.“

„Copak jsem to někdy přehnal?“ podíval jsem se na něj přes rameno a pousmál se.

„Opravdu chceš, abych ti na tuhle otázku odpověděl?“

„Budu hodný, slibuju. Omezím se na jednu babu. Pak si to vynahradím.“

Odešel jsem z pracovny a hned se vydal ke schodům. Měl jsem v úmyslu během pár minut odejít a následující hodiny strávit v příjemné společnosti. Jacobovo rozhodnutí se nejvíc dotklo mě. Když se ve svém domě zbavil dívek, musel jsem začít hledat způsoby, jak se odreagovat jinde. Dokonce jsem se ani nesnažil tajit, jak moc mi to nevyhovuje. Jasně že jsem chápal, proč to udělal, ale potřeboval jsem nějakou zábavu. Zábavu, která zajistí, že přestanu myslet...

Vyšel jsem ven, zavolał jednoho z řidičů a nadiktoval mu adresu klubu. Byl to výjimečně útulný podnik se striptýzem, na kterém jsem se stal závislým. Co jiného jsem měl dělat? Cestou jsem si však všechno promyslel. Věděl jsem, že když tam jednou vejdu, nemusím se hned tak vrátit, a to, že budu zítra v mizerném stavu, bylo víc než jisté. Zase se mi po ní zastesklo...

„Změnil jsem názor. Odvez mě na letiště, pojedu navštívit Katherine,“ řekl jsem řidiči.

Podíval jsem se na něj ve zpětném zrcátku. Proč se každý musel tak tvářit, když jsem nahlas vyslovil její jméno?! Uvědomoval jsem si, že mi může zabouchnout dveře před nosem, což se nejednou stalo. Vlastně mockrát, do prdele. Kolik let jsem se k ní snažil přiblížit? Měl jsem dojem, že odjakživa. Sledoval jsem ji, když dospívala, stávala se z ní žena... Bylo mi dvacet tři

let, když jsem po dlouhé době přijel do Jordanova domu. Pamtova-
val jsem si ji jako Jacobovu mladší sestru, ale když jsem se
ocitl v New Yorku v den jejích patnáctých narozenin, pochopil
jsem, že se něco změnilo. Už nebyla dítě. Nejdřív jsem předstí-
ral, že je mi úplně ukradená, ale každý další rok to bylo čím
dál těžší. Katherine byla nejen krásná, ale dokonalá ze všech
úhlů pohledu. Právě proto jsem se ji stále snažil dobýt, přes-
tože jsem nikdy ničeho nedosáhl. Měl jsem dojem, že čím víc
po ní toužím, tím víc mě nenávidí. Ani její odpor mě nedokázal
přinutit, abych na ni přestal myslet.

Po téměř hodinovém letu jsem dorazil na místo. Rychle
jsem dojel k ní domů. Podíval jsem se do oken a ujistil se, že
ještě nespí.

„Počkám na vás,“ řekl řidič, když jsem otevřel dveře.

Zaťal jsem zuby. Opravdu každý musel předem předpoklá-
dat můj neúspěch? Neodpověděl jsem, přestože jsem chtěl.
Uvědomoval jsem si, že moje porážka je jistá.

Zaklepal jsem na dveře a poodstoupil stranou, aby mě ne-
mohla vidět přes kukátko. Po chvíli otevřela, a když jí došlo,
kdo před ní stojí, spatřil jsem na její tváři to, co jsem viděl té-
měř pokaždé.

„Co ty tu děláš? Ztratil ses?“

„Musíme si promluvit,“ řekl jsem vážně. Měl jsem plán
a chtěl jsem se ho držet. Možná jsem nehrál úplně fair play, ale
co mi zbývalo?

„My? O čem?“

„Jde o Richieho.“

„Co je s ním?“ zeptala se zvědavě. Sevřel jsem rty a čekal, až
mě pozve dál. Obrátila oči v sloup, když jí došlo, proč mlčím,
ale pokynula mi, abych šel dál. Přesně v to jsem doufal. Cítil
jsem se jako fracek, který s holkou dosáhl první mety.

„Sluší ti to,“ ozval jsem se při vstupu do obývacího pokoje.

„Nech toho, Cartere. Dnešek nestál za nic a moc nechybí,
abych někoho bezdůvodně nezabila.“

„Rád si o tom poslechnu.“

„Ne. To já budu poslouchat, co mi chceš říct, a pak se rozloučíme. Jsi ten poslední člověk, kterému bych se svěřovala, takže stručně, než mi úplně povolí nervy.“

A právě proto jsem ji miloval...

„Richie se neozývá. Dostal zakázku od tvého otce a teď s ním nejde navázat kontakt.“

Věděl jsem, že Jacob to chtěl udržet před Katherine v tajnosti. Necítil jsem se jako zrádce, spíš jako naprostý zoufalec. Ale stačilo to, aby se na mě podívala bez nenávisti, a já jsem zapomněl na zbytek světa.

„Jacob ti nařídil, abys mi to vyřídil?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne. Sám jsem usoudil, že bys o tom měla vědět.“

„Proč?“

„Jen tak,“ pokrčil jsem rameny.

„Ještě něco?“

Vypadalo to, že moje návštěva je u konce. Chtěl jsem aspoň zkusit ji natáhnout. Posadil jsem se do křesla, vedle kterého stála, a pozorně jsem se na ni zadíval.

„Pokud se do rána neozve, Jacob pojedje za vaším otcem.“

Přimhouřila oči. Posadila se do druhého křesla a zvedla hlavu.

„To vím i já, že to není dobrý nápad,“ zašeptala.

„Richie se nikdy na tak dlouho neodmlčel. I když odjel na několik dní, našel si čas, aby se spojil se sourozenci.“

„Myslíte si, že je po smrti?“

„Myslíme si, že se něco stalo.“

„Jestli se Jacob ukáže u otce doma a pokusí se z něj cokoliv vytáhnout, skončí to špatně.“

„To je pravda. Situace je... napjatá.“

Teatrálně se zasmála: „Je na hovno a pochybuju, že by se něco změnilo.“

„Vidíš, kolik nás toho spojuje. Taky si to myslím.“

Podívala se na mě vražedným pohledem.

„Pojedu tam taky,“ oznámila po chvíli.

„Neměla bys. Může jít do tuhého.“

„Právě proto u toho chci být.“

„Právě proto po tobě šílím.“

Zkřížila ruce na prsou a probodla mě pohledem.

„Cartere... odejdi z mého domu,“ procedila přes zuby.

Mohl jsem to ještě chvíli prodlužovat, ale věděl jsem, že mi to nepomůže. Tak jsem vstal z křesla, a než jsem vyrazil k východu, přistoupil jsem k ní.

„Nemusíš mi to věřit, Kat, ale není dne, kdy bych na tebe nemyslel.“

Svraštila čelo a už jsem věděl, že s odpovědí nemůžu počítat. Odešel jsem a cítil se jako vítěz. Kolikrát jsme spolu mluvili, aniž by mi hned v úvodu nenařídila, abych se klidil? Mohl bych to spočítat na prstech jedné ruky. Věděl jsem, že je to pořád málo, ale ta žena mě naučila radovat se z maličkostí.

KAPITOLA TŘETÍ

KATHERINE

Jakmile jsem se vzbudila, zavolala jsem řidiči a nařídila mu, aby pro mě za hodinu přijel. Pokud se dělo něco špatného s mým bratrem, neměla jsem jinou možnost než zajet do otceva domu. A přestože jsem to před Carterem nechtěla dát najevo, strašně jsem se o Richieho bála. Pouhá myšlenka na to, že by tu už nebyl, mě málem rozplakala. A já jsem přece nikdy nebrečela... Richie byl silný, protřelý, nebylo snadné ho zaskočit. Když jsem se chystala k odchodu, přemýšlela jsem, co se mu asi mohlo stát. Vždyť dokázal předvídat pohyby nepřítele a pokaždé se na zakázku důkladně připravoval. Někde vzadu mi hlavou projela myšlenka, že ho otec poslal na jistou smrt. Nechtěla jsem tomu uvěřit, ale kdyby se ukázalo, že je to pravda, vlastnoručně bych tatíčkovi vyrvala srdce z hrudi. Už za objednání vraždy vlastního bratra měl dostat ten nejkrutější trest. Chtěl se zbavit nejen jeho, ale i své neteře, která byla ještě dítě. To i já jsem byla empatičtější. Dokud jsem se nedozvěděla o jeho krocích, neuvědomovala jsem si to.

Vyšla jsem ven zrovna ve chvíli, kdy řidič zastavil před domem. Podzim už o sobě dával znát. Nebe plné mraků a studený vítr ten den ještě víc znepríjemnily. Dokonce i počasí naznačovalo, že se stane něco zlého.

Celou cestu jsem se dívala z okna a připravovala se na návštěvu rodného domu. Otce jsem od svatby Maddy a Vincenta neviděla. Už jsem si na ty méně časté kontakty zvykla a upřímně jsem si přála, aby to tak i zůstalo. Nebýt znepokojivého zmizení Richieho, držela bych se od toho prokletého místa co nejdál.

Když už jsem byla skoro na místě, zazvonil mi telefon. Srdce se mi na chvíli zastavilo, když jsem spatřila, že mě shání otec. Ztěžka jsem polkla a zvedla telefon.

„Ano?“

„Chci, abys za mnou přijela,“ řekl ostrým tónem, který dával jasně na srozuměnou, že to je rozkaz.

„Stýská se ti?“

„Přijed' co nejdřív.“

Přemýšlela jsem, jaké to je, mít normální rodiče... Začala jsem závidět Avery. Vyrostla v dětském domově a nemusela dospívat v zasrané toxické, destruktivní rodině.

„Tak se to sešlo, že jsem zrovna na cestě k tobě. Budu tam za pět minut.“

Zavěsil a já jsem ještě chvíli držela mobil u ucha. Vůbec jsem neměla strach, nebála jsem se ani smrti, ale existoval člověk, který mě děsil – můj vlastní otec. Už jen dívat se na něj bylo pro mě utrpení.

O chvíli později jsem vešla do rodného domu. Chtěla jsem se pozdravit nejdřív s mámou a Davinou, ale místo nich jsem potkala Kiliana. Vyšel z obýváku se záludným šklebem. Při pohledu na něj jsem se hned zastavila a na obličeji se mi usadil výraz plný nespokojenosti.

„Přijela jsi mnohem rychleji, než jsem plánoval,“ prohlásil spokojeně a přistoupil blíž.

„Co ty tu děláš?“

„Získal jsem převahu, která mi chyběla,“ řekl viditelně potěšený.

„O čem to, do prdele, mluvíš?“

Podíval se na mě svrchu a přešel prstem po svém dolním rtu, který se zformoval do vítězoslavného úsměvu.

„Se mnou si nikdo zahrávat nebude, Katherine.“

Právě tehdy získal druhý bod. Opravdu jsem se vyděsila. To, jak se na mě díval, jak vyslovoval každou slabiku, mi ukázalo, že je bystřejší, než jsem si myslela. Podcenila jsem nepřítele, takže jsem udělala další obrovskou chybu.

„Dávej si pozor, protože...“

„Protože co? Pošleš na mě své bratry?“ vysmíval se. „Tentokrát ti nepomůžou ani oni. Jsi moje.“

Zasmála jsem se.

„Tvoje? Praštil ses do hlavy?“

„Rád bych si s tebou popovídal, ale musím začít plánovat naši svatbu.“

„Co to meleš, do prdele?!“

Prošel kolem mě a vydal se k východu.

„Už se nemůžu dočkat svatební noci!“

Neměla jsem v úmyslu nechat to jen tak. Dohnala jsem ho a bez přemýšlení vytáhla zbraň a přiložila mu ji k zádům.

„Jestli si myslíš, že se ti to podaří, ukrutně se mýlíš,“ řekla jsem rozzuřeně.

„Už se mi to podařilo. Tvůj otec ví, že se už měsíc vídáme. Když nedošlo ke svatbě Nory a Vincenta, nejlepší řešení bude vytvořit jiný pár. Samozřejmě můžeš tatínkovi říct, že ses se mnou vídala, abys ze mě vytáhla informace o našich rodinách.“

Dívala jsem se na jeho záda a uvažovala, že stisknu spoušť. Najednou se otočil, chytil mě za ruku a přiložil hlaveň přesně na místo, kde měl srdce.

„Myslíš, že se bojím zabít?“ utrousila jsem.

„Nepochybuju, že to je pro tebe snadné. Střílej, Katherine.“

„Nech si to. Nedělej si iluze, že bude nějaká svatba.“

„Rozmysli si to. Díky tomu se stane něco, o čem ses nikdy ani neodvážila snít. Budeš mít navrch a žádný z tvých bratrů ti už nebude moct nikdy víc rozkazovat.“

„Nikdo mi nerozkazuje, Kiliane. A mít navrch v téhle zasrané rodině není něco, o čem bys snil, ale je to za trest,“ stáhla jsem ruku, schovala pistoli a zvedla hlavu. „Nezasloužíš si ani to, aby tvoje smrt byla rychlá a bezbolestná.“

„Tvůj otec čeká.“

Po těch slovech odešel a já jsem teprve v tu chvíli pochopila, do jakých sraček jsem se znovu dostala. Nevěděla jsem, co mám dělat. Radši bych umřela, než abych se stala manželkou toho idiota.

Chodila jsem po obýváku a snažila najít řešení. Nic mě ne-
napadalo. Nechtěla jsem žít tak, jak žil Vincent. Nechtěla jsem si tím vším projít, abych nakonec utekla před jistým trestem. Chtěla jsem si užívat života.

„Co ty tu děláš?“

Prudce jsem se otočila, když jsem uslyšela Jacobův hlas. Stál ve dveřích spolu s Carterem, který mě hltal očima.

„To je na dlouhé povídání,“ řekla jsem rozechvěle. „Potřebuju pomoc, Jacobe.“

Najednou se jim za zády objevil otec a já jsem přestala doufat v záchranu.

„Máš být v mojí pracovně,“ řekl ostře a pak se podíval na mého bratra. „Proč jsi přijel?“

„Chci zjistit, kde je Richie. Pokud někdo ví, kde teď je, tak jsi to ty.“

Otec se narovnal a k synovi vyslal varovný pohled. Bylo jasné, že něco tají. Věděla jsem, že jestli se pokusím zachránit svou situaci, zachráním také Jacoba před dalším otcovým výbuchem hněvu. Začala jsem panikařit, protože jsem netušila, co bych měla udělat. Když se na mě starý muž podíval, zpanikařila jsem ještě víc. V zoufalství jsem řekla něco, čeho jsem hned litovala.

„Jacob, vím, že Richie je důležitý, ale požádala jsem tě, abys sem s Carterem přijel z jiného důvodu. Můžeme na chvíli změnit téma, ať to máme za sebou?“